

poru proti exekuci neměl. To nutno zdůrazniti vzhledem k tomu, že zákonodárství týkající se bytové nouze (vládní nařízení ze dne 25. června 1920 čís. 409 sb. z. a n. a pozdější zákony o odkladu exekučního vyklizení místností, z nichž toho času platí zákon ze dne 31. března 1925 čís. 51 sb. z. a n.) připouští odklad exekuce vyklizením místností za určitých předpokladů bez ohledu na všeobecná ustanovení exekučního řádu o odkladu exekuce. Tyto zvláštní předpisy vycházejí z úvah zcela odlišných (sociálně politických), sledují zcela jiný účel, majíce poskytnouti ochranu osobám, jež by se octly bez přístřeší, kdyby se provedla proti nim exekuce vyklizením místností, a nepřicházejí zde vůbec v úvahu, protože zákonem zřízeno tu exekutu materiální právo na odklad exekuce t. j. poshovění (příročí) z důvodu bytové nouze. V souzeném případě byla exekuce odložena vzhledem k podané žalobě o nepřipustnost exekuce (§ 42 čís. 5 ex. ř.). Byla-li tato žaloba právoplatně zamítnuta, jest nyní jisto, že námitky, vznesené žalobcem proti připustnosti exekuce byly liché, že žalobce neměl důvodu, který by ho opravňoval oddalovati vyklizení místností, nýbrž naopak byl povinen je bezodkladně vykliditi, takže v podstatě se nestalo nic jiného, než co po právu státi se mohlo. Zcela jinak by se ovšem věc měla, kdyby žalobce v onom sporu byl zvítězil, a kdyby takto bylo zjištěno, že závadným postupem mu byla způsobena materiální újma, přičící se právu hmotnému. Neboť, došlo-li v tomto případě přes povolený odklad k vyklizení proto, že procesní a zároveň exekuční soud opomenul zpravit o odkladu výkonu exekuce výkonné oddělení, nelze o tom pochybovati, že by to mohlo založiti syndikátní nárok, kdyby též ostatní náležitosti takového nároku zde byly. Ve skutečnosti bylo však v době vynesení rozsudku, ba již v době podání syndikátní žaloby soudním výrokem zjištěno, že žalobce neměl práva ve smyslu §u 1 zák. ze dne 12. července 1872 čís. 112 ř. zák., které by vyklizením provedeným dne 26. října 1925 mohlo býti porušeno, takže není tu základní podmínky syndikátního nároku. Zkrácení možnosti, oddalovati uskutečnění práva použitím prostředků, jež zákon poskytuje jen k uhájení práva hmotného a za předpokladu, že takové tu jest, není porušením práva, jaké má na mysli § 1 synd. zák.

Čís. 6705.

Žaloba o zrušení exekuce na nemovitost z důvodu, že vymáhající věřitel se zavázal, propustiti nemovitost ze zástavy, jest důvodem odkladu exekuce podle §u 42 čís. 5 ex. ř.

Jest újmou ve smyslu §u 44, prvý odstavec, ex. ř., prodal-li dlužník nemovitost, na niž se vede exekuce, se závazkem dáti nepřevzatá břemena (mezi nimi i vymáhanou pohledávku) vymazati, třebas nebylo ujednáno, že v případě nesplnění tohoto závazku bude prodatel (dlužník) zavázán k náhradě škody.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1926, R II 4/27.)

Na základě žaloby, by byla zrušena exekuce vnucenou dražbou nemovitosti, ježto se vymáhající věřitel zavázal propustiti nemovitost ze

zástavy, navrhl dlužník odklad exekuce. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud ho zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud, ač, a to správně, uznal, že žalobou o zrušení exekuce ohledně nemovitosti opírající se o to, že se vymáhající věřitelka zavázala propustiti nemovitost ze zástavy pro vymáhanou pohledávku, jest splněn důvod k odkladu exekuce podle Šu 42 čís. 5 ex. ř., nevyhověl návrhu na odklad, protože podle jeho názoru schází další předpoklad odkladu, ohrožení povinné strany v případě pokračování v exekuci neodvratitelnou neb těžko napravitelnou újmu (§ 44 první odstavec ex. ř.). Taková újma, jak za to má rekursní soud, povinné straně nehrozí proto, že, prodávši zatím nemovitost, není již jejím vlastníkem a že, i když povinná prodala nemovitost se závazkem dáti nepřevzatá břemena — mezi nimi i vymáhanou pohledávku — vymazati, nebylo ujednáno, že v případě nesplnění tohoto závazku bude povinná zavázána k náhradě škody. Oproti tomu jest uvést, že, i když závazek k náhradě škody do tržové smlouvy výslovně pojat nebyl, hrozí povinné straně přes to v případě exekučního prodeje nemovitosti nebezpečí, že na ni bude od nynějšších vlastníků nemovitosti pro nesplnění onoho závazku o náhradu škody nastupováno. Povinné straně hrozí proto z pokračování exekuce újma nenahraditelná nebo těžko napravitelná a postrádaný rekursním soudem předpoklad pro odklad exekuce podle Šu 44 první odstavec ex. ř. jest splněn.

Čís. 6706.

Zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., o přechodné úpravě finančního hospodářství obcí a měst s právem municipálním.

Předpis Šu 5 (4) a (5) zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. vztahuje se i na případy hospodářské správy vedené před účinností zákona. Lhostejno, zda jde o starostu dosud úřadujícího či již jsoucího mimo úřad. Nerozhodl-li dosud dohlédací úřad o povinnosti k náhradě škody, jest žalobu proti starostovi o náhradu škody pro tentokráte odmítnouti.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1927, Rv II 389/26.)

Žalobu obce proti bývalému starostovi o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou soudů i s předchozím řízením a žalobu pro tentokráte odmítl.

Důvody:

Jde o spor, v němž žalující obec domáhá se náhrady škody na žalovaném z hospodářské správy obecní, kterou jako starosta žalující